

MADELEINE GRAY

MEZINÁRODNÍ
BESTSELLER

(NE) DOSTUPNÝ

MILOSTNÝ PŘÍBĚH NEVĚRY Z POHLEDU MILENKY

MADELEINE GRAY

(NE)
DOSTUPNÝ

Přeložila Karolina Medková

Copyright © 2024 by Madeleine Gray

Cover design © Steve Marking / The Orion Publishing Group

Cover Illustration © Tatyana Alanis

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2026

Translation © Karolina Medková

ISBN 978-80-271-6092-1

Pro dělníky písní

Roste ve mně láska a já nevím, co si s tím počít
Vhodte mě do přízračného trakaře a zapalte

Hera Lindsay Bird, „Monica“

Když mi bylo něco přes dvacet, několik let jsem byla až po uši zamilovaná do muže, který nechtěl opustit svou ženu. Ani na jediný okamžik jsem v době trvání tohoto vztahu nezapomínala na to, jaký osud mi všechna zobrazení takového uspořádání ve všeobecně rozšířených kulturních odkazech věští.

Ve škole se mi vždycky dařilo, ale od jejího dokončení jsem nacházela jen malý prostor, v němž bych mohla čehokoliv dosáhnout, a tak je možné, že moje oddanost tomuto vztahu byla ve skutečnosti oddaností víře v sebe samotnou – víře, že dokážu přimět muže, aby mě miloval natolik, aby opustil to, co znal a zná, všechny své takzvané povinnosti a závazky, čistě jen proto, aby mě měl na věky věků po boku. Prostě jsem nenabízela nic víc než sebe. Nebyla jsem bohatá, neměla jsem žádné jmění ani důležité kontakty. Neměla jsem děti nebo jiné věci, které by mě vážně k něčemu poutaly. Zatímco on tohle všechno měl – uvelebený na gauči svého života a se středním věkem za vraty! Toužila jsem po stabilitě, kterou, se mi zdálo, tolik vyzařoval – byla jsem posedlá příslibem obyčejného štěstí, jež zdánlivě vyplývalo z jeho kapsáčových kráťasů a slunečních brýlích koupených v drogérce. Pobláznil mě tím, jak kombinoval svou význačnou práci s nervózní zakřiknutostí kluka, kterého šikanovali na prvním stupni základky a který od té doby pochopil, že plachost je roztomilá vlastnost.

Panebože, jak já jsem ho chtěla. A zkrátka jsem věděla, že když se budu dost snažit, když do toho vložím dostatek energie, počkám dost dlouho a budu dost chápavá, dost milá, dost vtipná, dost smyslná a dost přizpůsobivá, tak ho získám. A potom budu moct žít život, v němž nebudu nucena už dělat žádná rozhodnutí. Změnila bych se, jen abych se mohla přitulit na ten jeho životní gauč k němu. Už žádné nervy, co mám dělat, s kým se mám vidět nebo jak mám trávit večery. Byla bych jeho, a to by úplně stačilo. A já bych mohla odpočívat.

ČÁST PRVNÍ

Na střední škole se moje spolužačky často bavily o své vysněné práci a o tom, jaké další studium zvolit, aby tuto vysněnou práci získaly. Poslední rok školy jsme sedávaly při obědě na terase, holky z různých sociálních skupin i školní hierarchie, holky s různou délkou sukně, všechny propojené zaplňováním prázdných míst v tom nejasném hypotetickém čase, „až skončí škola“. Byla jsem jednou z nejlépe prospívajících studentek v našem ročníku, a tak se mič nevyhnutelně brzy ocitl na mé straně hřiště. Očekávalo se, že promluví o nějaké vysněné práci, která vyžaduje ty nejlepší známky na maturitním vysvědčení a exkluzivní vysokoškolský titul. A pak by všechny pokývaly hlavami, protože to, co bych vykládala, by dávalo smysl.

A ačkoliv jsem byla chytrá, nikdy jsem se nestala příznivcem násobilky a ani jsem neprokázala žádné nadání v ostatních exaktních vědách, takže mé možnosti zahrnovaly práva, žurnalistiku a společenské vědy. Práva: peníze. Žurnalistika: vzrušení. Společenské vědy: úctyhodnost. Stačilo si jen vybrat, to jsem věděla, a poté by hovor plachtil dál jako přihrávka od krajního obránce k mrštnému útočníkovi.

Jenže jsem to nedokázala. Přihrávku jsem zpackala. A vlastní střelu jsem si zablokovala. (To je pro mě něco dost obvyklého, jak ještě uvidíte.) Blahosklonně jsem tedy prohlásila: „No, já vlastně

doopravdy nic dělat nechci, jen se učit nebo taky třeba si číst, protože všechno ostatní se mi zdá tragicky depresivní a bezvýznamné a protože cestou do školy vídám v autobuse lidi, kteří jedou do práce a vypadají děsně odrovnaně.“

Na terase se mnou byla i moje kamarádka Soph, a tak jsem se na ni podívala. Zatvářila se povzbudivě, a tak jsem si to vyložila jako souhlas, že se do toho mám vrhnout po hlavě.

Když jsem nervózní, mám ve zvyku škrábat se na krku, abych předstírala nenucenost, protože si představuju, že to nepochybně vypadá jako roztomilá roztržitost, a tehdy jsem to určitě dělala. Všichni se soustředili na mě. A já jsem si uvědomovala svoje tělo a svůj postoj, o kterém mi bylo řečeno, že by se dal vykládat jako defenzivní. Založenýma rukama si prý dělám kolem sebe mříž. Co jiného jsou ale tyhle obranářské signály, když ne máchání rukou nad topícím se člověkem? Připadalo mi naprosto jisté, že budu každým dnem přistižena. Používala jsem svoje slova, svůj důvtip, abych odvedla pozornost od svých roztřesených prstů, aby si nikdo nepovšiml, že se mi stehna otírají při chůzi o sebe bez ohledu na to, jak málo jsem jedla nebo jak daleko jsem běhala. Mimo zdi školy jsem zápasila se snahou udržet si schopnost normálního jednání – můj nedostatek sebevědomí v interakcích se členy opačného pohlaví koreloval s bezprostředním znehodnocením mého lidského kapitálu mimo budovu školy. Nicméně uvnitř školních zdí jsem toho mezi dívkami byla díky slovům schopná, tady jsem hru řídit dokázala.

V tuhle chvíli jsem se ještě úplně neznemožnila. Viděla jsem, jak i ostatní myslí na svoje ranní dojíždění, viděla jsem, co vzpomínají na zkroušené výrazy lidí v kostýmcích s teniskami, jak se zoufale snaží doběhnout autobus. Jenže pak se ozvala jedna z holek

z internátu a zněla naprosto rozhořčeně, že musí říkat něco tak směšně jasného: „Jo, ale můj táta tvrdí, že když svoji práci miluješ, tak v životě nemusíš pracovat.“

Ostatní holky z internátu souhlasně zamručely jako řecký chór. Bez jejich podpory jsem neměla šanci vyhrát, bylo jich zkrátka moc.

V tu chvíli jsem už věděla, že se zachovám hnusně, jen jsem neměla dostatek sebeovládání, abych se zastavila; byla jsem bezmocná proti nutkání vyslovit jízlivou poznámku, která se mi drala na jazyk.

„A co tvůj táta dělá?“

„Je manažerem na farmě.“ Paže měla založené na své polyesterevé kostkované košili, záda opřená o nohy lavičky, teritorium jasně zabrané.

Podívala jsem se na Soph, abych se ujistila, abych si potvrdila, že můžu pokračovat a zaseknout háček. Její výraz byl neproniknutelný, zjevně se rozhodla, že tam bude jen sedět a pozorovat. Bude sledovat, jak se v tom vymáchám, jako už tolikrát předtím. Na rozdíl ode mě Soph vždycky věděla, kdy přestat.

Měla jsem poslední příležitost nezachovat se jako kráva, ale nevyužila jsem ji.

„Aha, takže tvůj táta je buď pitomec, nebo lhář, což je pro tebe bohužel dost na houby, no.“ A potom jsem se trochu zašklebila, abych jí ukázala, že mě nijak netěší jí něco takového sdělovat, ale naneštěstí to někdo udělat musí.

Tohle nebylo přijato zrovna přátelsky, jak si jistě umíte představit. Některé z oblíbených holek se uchechtly, ale většina ne, protože to, co jsem řekla, sice bylo vtipné, ale říct na rovinu něco takhle pizdovského se nepovažovalo za přijatelné. Věděla jsem to, už dřív

jsem to pochopila, ale můj vztek nad budoucností s placeným zaměstnáním nejspíš na okamžik zatemnil moje sebezáchovné společenské instinkty. Nebo spíš a přesněji řečeno jsem zahlédla okno příležitosti, v němž bych mohla udivit, rozrušit, zamotat hlavy, a tak jsem se do něj vrhla, protože jsem byla naštvaná na celý svět a nevěděla jsem, kam jinam svůj hněv zaměřit než na lidi, kteří se zdáli mnohem spokojenější se svými životy, než jsem byla já.

Ta dívka z internátu se rozklepala, viděla jsem, že jsem se jí dotkla. Soph se na mě dívala s láskou a soucitem. To je teda aspoň můj názor, že se tak na mě dívala. Tak jsem si její výraz vyložila. Připadalo mi, že jí běží hlavou něco jako: *Ach, moje milá Hero, kdy se konečně poučíš?*

Vlažně jsem se pokusila té holce omluvit, ale tehdy jsem si ještě neosvojila slovo „systémový“, a tak moje vlažná omluva a vysvětlení v jednom postrádaly rétorickou razanci, jakou bych jim dokázala dodat o pár let později. A co bylo ještě podstatnější, naučila jsem se už sice sebenávisti, ale ne pokoře. Takže jsem jí vlastně řekla, že mě mrzí, že mám pravdu.

Jakmile jsem to vyslovila, zalitovala jsem toho, jenže už se to nedalo vzít zpátky. A než se mohlo rozvinout další dějství této konverzace, zazvonilo na konec oběda a my, fyzicky svázané pevně danými rozvrhy našich dnů a neúprosně tažené jednotlivými zvoněními jako talířky se sushi na pojízdném pásu, jsme věděly, že se musíme vydat k našim skříňkám, abychom si vzaly sešity a penály na pátou a šestou hodinu. Ta holka z internátu prošla kolem mě s tichým pláčem a její kamarádky do mě zabodávaly nenávistné pohledy. Odvrátila jsem zrak, protože už ve mně ani zdaleka tak nevěřelo předchozí přesvědčení, které ještě před chvílí pohánělo můj

jedovatý jazyk. Chtěla jsem, aby se celá ta scéna dohrála, aby už hlavně skončila, a tak jsem čekala na terase před jídelnou, dokud se tak nestalo.

Nicméně to odpoledne jsem procházela kolem sborovny a zaslechla jsem svou oblíbenou učitelku dějepisu, jak nějaké mladé učitelce na záskok vypráví docela přesnou verzi toho, co se během oběda událo, ale místo toho, aby vyjádřily odsouzení nebo znepokojení, obě se z plna hrdla smály, a tak pro mě bylo dost těžké cítit se provinile, že jsem se zachovala jako kráva, tak jak bych správně měla. Na konci výuky už se výbuch mé krutosti mezi mými kamarádkami přetavil do zábavné historky. Jenom Soph se s ostatními nesmála a mě zajímalo, jak moc do mě vidí: Bála jsem se, že mi vidí až do žaludku, ale stejně tak jsem zoufale toužila po tom, aby mě pochopila.

Jako dospívající dívka jsem předpokládala, že v životě narazím na místnosti, do nichž budu chtít vstoupit mnohem dychtivěji než do sborovny během oběda, ale ukázalo se, že tomu tak prozatím není. Každý z učitelů, dokonce i ti na zástup, museli mít nějaký život předtím, než přišli sem. A přesto se všichni rozhodli, že tahle místnost je pro ně ta pravá. Zoufale jsem se snažila na učitele nejen udělat dobrý dojem, ale taky je poznat. Chtěla jsem vědět, kteří učitelé se mají vzájemně rádi a jaké studenty obecně nesnášejí. Chtěla jsem mít přístup ke všem historkám ze školního dvora z pohledu těch, jejichž společenský život jimi není určován. Chtěla jsem vědět, proč paní Vale opustila Irsko a proč se jí v očích zračil takový smutek, když nám na tabuli zapisovala známky pasivně agresivním způsobem, který připomínal Rorschachův test. Chtěla jsem pochopit, proč je pan Simmons tak posedlý E. E. Cummingsem – kdo mu ublížil? Chtěla jsem, aby mi všichni upřímně pověděli, co si myslí o světě tam venku a zda by doporučili do něj vůbec kdy vstoupit.

Tehdy bylo skutečně těžké srozumitelně sdělit ostatním, že se nechovám pokrytecky, když prohlašuju, že nemám žádné kariérní ambice. Nechtěla jsem do zaměstnání. Pochopitelně budeme všichni potřebovat peníze na jídlo a střechu nad hlavou, až dokončíme školu, to mi neunikalo. Pro většinu z nás to nejspíš znamenalo

nutnost dělat nějakou práci pro nějakou firmu nebo co se v businessu tak obecně dělá. Plnění KPI? Výkazy zisků a ztrát? Neustálé psaní e-mailů? Proč jsme ale všichni mluvili tak, jako bychom *chtěli* přežívat díky trávení neurčitého množství většiny našich bdělých hodin děláním něčeho, co mělo jen velmi nepatrný vztah k formování a rozvoji našich osobností, rozvoji, o němž nám až doposud naši učitelé i rodiče tvrdili, že je velmi důležitý? Proč by někdo snil o tom, že nastoupí do zaměstnání? Měla jsem dojem, jako by se mě svět snažil nějak převézt. Cítila jsem se jako terč vtupu, kterému jsem nerozuměla.

Uvědomuju si, že někteří lidé prožili na škole hrozné věci, a tak vytvořit si život podle svých představ pro ně asi může vypadat jako ohromně lákavá vyhlídka. Ale já jsem se ani zdaleka necítila omezovaná předepsanou školní uniformou, rozvrhem hodin nebo školní bránou, která se zamykala přesně v 8:45, aby opozdilci museli zůstat venku. Naopak musím přiznat, že jsem si tehle bezpečný přístav, zdánlivě oddělený od vnějšího světa, užívala. Tady jsme neměli žádné jiné povinnosti kromě učení. Jasně, systém byl nastavený tak, že se naše poznatky o antické Spartě jednoho dne přetaví do závěrečné maturitní známky, která nám umožní získat výhodné univerzitní vzdělání, ale právě teď, pokud bychom tehle kus našich životů zažívali jen v jakési abstraktní rovině, bylo naším cílem zkrátka jenom naučit se, co to byla hoplítská falanga a jak fungovala socioekonomická stratifikace starověkých civilizací, k tomu něco o metaforách v australské poezii a o vztahu mezi indexikálními stopami v díle Anselma Kiefera a kolektivní vinou poválečného Německa. Byla to dívčí škola: neměli jsme tady žádné kluky, kteří by jakkoliv narušovali naše

prapodivné fixace a vylomeniny. Byla to dívčí škola: byly jsme bláznivé a geniální.

Pro mou školní poradkyni, která si zakládala na své schopnosti „spárovat“ studentky s jejich budoucí, jim dokonale odpovídající kariérou díky položení pěti otázek na zájmy a cíle, bylo asi dost neuspokojivé a matoucí, že jsem ve škole tvrdě pracovala, protože mě bavilo učení jako takové a protože jsem školu viděla jako ideální prostor pro intelektuální snažení a rivalitu, kterou jsem mohla použít jako lakmusový papírek svých vlastních schopností. Chtěla jsem si potvrdit své osobní podezření, že když se do něčeho pustím, dokážu v tom porazit každého, koho znám. Chtěla jsem přímý důkaz, že nejsem jako ostatní lidé, a že pokud v životě nevydělám peníze ani nezískám profesní ocenění, nebude to proto, že bych byla méně schopná než druzí, ale protože jsem se rozhodla nevstoupit do systému, který kariéru prezentuje jako odměnu.

Ostatní budou možná bohatí, ale já budu mít hudbu, nebo něco v tom smyslu.

Myslela jsem si, že pokud porazím každou osobu mého věku na střední škole, tak až uběhne dalších pár let a nepoměr mezi jejich a mými příjmy stále poroste, nebo se možná budou cítit šťastnější a spokojenější, zatímco já vůbec, tak se budu aspoň moct utěšovat vědomím, že jsem chytřejší než oni všichni dohromady. Dost podobně, jako když jsem prohrála tenisový zápas (nebo vlastně jakoukoliv hru, do které jsem se jako dítě pustila), ale v duchu jsem si říkala, že bych mohla klidně vyhrát, jen kdybych chtěla.

Jako někdo, kdo tohle píše bez peněz i bez vlastního předplatného na Spotify, bych mohla svému sedmnáctiletému já sdělit, pokud bych tedy chtěla být krutá, nebo dokonce trochu pragmatická,

že jí tahle logika nepřinese ani bohatství, ani hudbu. Jenže já krutá ani pragmatická nejsem a ona to stejně brzy zjistí sama, ať už jí pomůžu, nebo ne. Možná by jí taky pomohlo, kdybych jí prozradila, že v písni „Dance Me to the End of Love“ se zpívá o holokaustu, takže by možná bylo lepší ji na večírcích nezpívat klukům ve snaze působit svůdně – ale ne, máte pravdu, ona na to přijde sama.

Když jsem poprvé potkala svého ženáče, tak jsem na to ještě nepřišla. Prožila jsem si kvůli tomu pořádnou dávku bolesti a teď jsem zmatená a vyčerpaná, přestože mi je sotva pětadvacet, což většině lidí připadá jako mládí, jen ne lidem, kterým kolem pětadvaceti zrovna je. Mám pocit, že už jsem žila strašlivě dlouho a představa, že v tom mám pokračovat, dokud neumřu, je vysilující. Žiju v Sydney, svém rodném městě, a bydlím v domě svého otce, protože vzhledem k mým předchozím rozhodnutím, nemám na účtu žádné peníze. Od dokončení školy jsem roky trávila snahou vydupat a vyřvat si takovou existenci života, na které by mi záleželo a kterou bych chtěla opečovávat a rozvíjet. Někoho jsem i milovala, ale ne dostatečně, abych s ní chtěla zůstat navěky, a ona si zasloužila víc než to a já taky. Dokončila jsem studia v jiných městech a teď mám svoje tituly, ale vlastně moc nevím, co si o nich dál myslet, o těchhle titulech, těchhle diplomech. Moje tituly jsou léty osvobození od práce, jež jsem si koupila za peníze alias půjčky. Bohužel člověk může získat jen určitý počet diplomů, než lidem okolo vás začne připadat, že vaše vašeň možná až tolik nesouvisí se studiem samotným, ale spíš se snahou nenechat se zaměstnat. Můžete si udělat jeden doktorát, ale když si uděláte i druhý, lidi mají tendenci se začít vyptávat, co se s vámi děje.

Po dalším dni mého čtyřiaadvacetiletého života prožitým v domě mého táty posloucháním jeho nahrávek a přemítáním nad tím, kdy dorazí z práce domů, protože se těším, až si popovídáme, se rozhodnu odpovědět na nesmrtelnou otázku z písničky The Smiths: brzy je ve skutečnosti teď. Musím jít na Seek a najít si práci a pak tu práci dělat a „začít žít“. Nedokážu přijít na žádný způsob, jak to oddálit, a Morrisseyho táhlého uhrančivého zpěvu jsem se naposlouchala až příliš. Náš pes Jude, který mě považuje za tátova prvního důstojníka a náhradníka, když není doma, mě následuje z obývacího pokoje do tátovy pracovny. Na stůl si dám notebook a posadím se do tátovy židle. Jude si lehne a položí mi bradu na prsty u nohou.

Je obtížné přetlumočit těm, kteří měli takovou kliku, že se nestali nezaměstnanými a neprohledávali Seek, jak skutečně duši ubíjející zkušenost to je. Představte si, že někoho už léta milujete a váš vztah vám přináší všechny ty báječné pocity a vy považujete všechno, co ten druhý říká, za zajímavé, a když ho obejmete, přináší vám to takovou útěchu a pohodu, že jste ani netušili, že by něco takového mohlo být možné. Tento člověk zosobňuje všechno, po čem jste kdy toužili, všechny způsoby, jakými může váš život získat smysl. A teď si představte, že tato osoba je vám ze zcela nahodilého důvodu odebrána a místo ní vám neznámý cizinec vloží do ruky kámen a řekne: „Tento kámen je to, co teď máš. Už nemáš svého partnera, teď máš tenhle špinavý kámen.“

Tak podobné je projíždět Seek, akorát že tady je kámen z nejasných důvodů horké zboží, o nějž všichni stojí, a vy možná ten kámen ani nedostanete. Na každý kámen existují dvě tisícovky lidí, kteří ho chtějí. A na konci dne člověk, který získá kámen... získá kámen.

Za svým neexistujícím opaskem mám tři druhy titulů z různých humanitních věd, a tak jsem vágně schopná v oblastech čtení a psaní a mám i základní povědomí o mnoha odlišných oblastech v rámci humanitních oborů. Dřív bych vám byla třeba schopná sdělit, jaké jsou tři hlavní styly sloupů užívaných ve starověkém Řecku. Ve čtyřiaadvaceti, několik dlouhých let po Úvodu do dějin umění, bych vám nejspíš byla schopná říct dva. A tak sedím u tátova pracovního stolu, projíždím domovskou stránku Seeku a vím, že zarathuštrismus je velmi starý a má něco společného s dualistickým viděním světa. Víím, že tramvajové dilema je ošidné pro všechny zúčastněné a že utilitarismus mi moc nesedí, ale nemám žádnou lepší nebo praktičtější variantu, kdyby ji po mně někdo chtěl. Víím, že tvorba obsahu není mým posláním, ale v tuto chvíli se zdá, že na výběr mám buď tvorbu obsahu, nebo práci v call centru, a víím, že pracovat v call centru nemůžu, protože před pár lety jsem absolvovala pracovní pohovor na pozici, kde jsem měla získávat dary pro kluky od hasičů, a manažer mě odmítl s tím, že obyčejný smrtelník by můj přízvuk zřejmě považoval za příliš snobský.

Tak tedy dobrá, mojí volbou bude tvorba obsahu, řeknu si a promnu si ruce jako pan Burns.

Je tady spousta nabídek pro tvůrce obsahu, protože pokud jsem to správně pochopila, tvorba obsahu je v zásadě všechno, co existuje. Z popisů pracovních pozic vytuším, že hlavní rozdíl mezi tvorbou obsahu a novinářinou je v tom, že za tvorbu obsahu se o maličko víc platí a na rozdíl od novinářiny se u tvorby obsahu aktivně

upřednostňuje, aby výsledek nevykazoval absolutně žádný subjektivní vklad svého tvůrce. Tvůrce obsahu vyhledá obrázky (vygooglí fotky a pak je nahraje na webovky společnosti). Tvůrce obsahu píše poutavé texty (parafrázuje marketingové e-maily a velmi často používá slovo „dynamický“). Tvůrce obsahu sleduje chování svého publika na sociálních sítích a na základě jejich zapojení obsah patřičně upravuje (dívá se, jaká témata zrovna trendují na Twitteru, a potom tato témata použije jako SEO titulky pro korporátní posty o optimalizaci).

Seek se mě ptá, jestli umím pracovat s Photoshopem. Usoudím, že vím, co to Photoshop je, a že vím, jak používat Google, takže ano. Potvrdím své schopnosti u většiny „požadovaných klíčových atributů“ dle stejné logické úvahy.

Baví mě pracovat v týmu? „Baví“ „pracovat“. Tahle dvě slova zařazená za sebou, jako by snad ani nebyla zcela fundamentálně neslučitelná! Práce v kolektivu mě nebaví o nic víc než práce o samotě, ale tohle říct nemůžu, pokud si chci najít pozici v agilním multioborovém týmu v dynamickém prostředí. Po kliknutí na „více detailů“ k této konkrétní nabídce zaměstnání se ukáže, že „agilní multioborový tým v dynamickém prostředí“ ve skutečnosti znamená „místní úřad v nějakém zapadákově“.

Víte, jak když se nevyspíte moc dobře a je jedenáct dopoledne a vy stojíte u elektronického turniketu na nádraží a pořád dokola přikládáte svou kartičku, přikládáte ji a nic se neděje a vy proklínáte technologie a proklínáte celý svůj život a nakonec k vám přijde stará paní a ukáže vám, že jste s narůstající frustrací a slyšitelnými vzdechy přikládali k turniketovému skeneru svou kartičku pojišťovny a že by to možná mohlo nějak vysvětlit, proč vás

turniket nechce pustit dál? Přesně tak se cítím při psaní motivačních dopisů pro pozice tvůrce obsahu, vyzbrojená čtyřmi fakty z dějin umění, dvěma z náboženství, jedním z filozofie a schopností psát pouze třemi prsty z obvyklých deseti.

Nicméně se do toho zanedlouho dostanu. Klíčem tu je, stejně jako u mnoha jiných záležitostí, udržet si odstup. Klíčem je sedět u počítače jako Buddha, kdyby byl nezaměstnaný a hledal na Seeku. Musíte se polehoučku naladit do stavu zenového klidu, nechat si žilami volně proudit všechna ta módní slova a pak je přenést do prázdného dokumentu, aniž byste si kdy nějak vědomě povšimli, cože to vlastně píšete. Někdy pomáhá přeříkávat si skvělou mantru Virginie Woolf, zatímco se stránka plní korporátními bláboly, které tam očividně píšete. Jsem zakořeněná, a přesto proudím. Jsem zakořeněná, a přesto proudím. Jsem zakořeněná, a přesto proudím. Ježíšikriste já se zabiju. Někdy vám do toho vpadne takováhle podivná zbloudilá myšlenka, ale ignorujte ji, opakujte mantru a pište dál.

Zadek mě bolí z toho, jak už dlouho sedím na tátově dřevěné židli. Moje držení těla stojí za houby, což tomu taky moc nepomáhá. Na domovské stránce na notebooku jsem si z hlavní lišty odstranila hodiny, telefon jsem si položila displejem dolů, přeprnula ho do letového režimu a odsunula na vzdálenost delší než moje paže. Musím zabránit všem možným způsobům vyrušení.

Zaslechnu klepání na domovní dveře a s úlevou vydechnu. Jude se zvedne a zašteká, protože to je jeho práce. Připadám si jako Bernard Black, kterému se nechce dělat účetnictví, a tak si pozve domů Svědky Jehovovy na drink, aby si popovídali o Ježíšovi. V tuhle chvíli bych si domů pozvala v zásadě kohokoliv. Vyptala

bych se jich na dětství a potom bych pokládala velmi detailní návazné otázky. Udělala bych jim čaj, upekla bych jim koláč, přes FaceTime bych společně s nimi zavolala jejich bábince, nahlas bych jim přečetla celý slovník s irským přízvukem a pak bych se optala, zda by si to chtěli poslechnout ještě jednou, tentokrát s huhňavým přízvukem lidí ze severu.

S Judem po boku seběhnu po schodech ke dveřím a podaří se mi zahlédnout záda odcházejícího pošťáka. Balíček na rohožce je adresován mému otci, což dává smysl, protože já nemám dost peněz, se kterými bych si mohla balíčky objednávat. Zhrzená, že se nakonec nic neděje, zvažuju pro a proti toho dojít si někam pro kávu.

Kafe: pro. Peníze: žádné.

Je mi dvacet čtyři a projíždím Seek, abych si s trochou štěstí našla místo, na kterém bych vytvářela jakýsi obsah výměnou za peníze, abych se mohla odstěhovat z tátova domu a platit pár set dolarů týdně za bydlení v něčem méně hezkém a vykládat lidem, že jsem nezávislá a že můj život následuje rozpoznatelný narativ všech bildungsromanů. Vrátím se ke stolu, pustím si písničku Taylor Swift, abych se namotivovala, a obnovím stránku. Nyní na mě na začátku stránky nad inzeráty pro tvorbu obsahu pro spolek pro rakovinu a tvorbu obsahu pro vládní úřad pro „digitální transformaci“ zírá nová zářná příležitost.

Moderátor online komunity.

Měla jsem někdy ambice stát se moderátorkou online komunity? To nemohu říct. Nicméně tuhle pozici inzeruje renomovaná a důvěryhodná mediální společnost a mně je jasné, že tohle je nejspíš jediný způsob, jak dostat pozvání na pohovor k práci v těch posvátných síních žurnalistiky, vzhledem k tomu, že nemám žádné

jiné pracovní zkušenosti než jako prodavačka, protože jak jsem již zmiňovala, nikdy jsem žádné zaměstnání nechtěla. V záchvatu jakéhosi zvráceného masochistického impulsu, jako když si vymáčknete bedřar, který ještě není dost uzrálý, si pomyslím: „Dokonalé.“ A k tomu ještě: „Tohle mi umožní pozorovat, jak ostatní lidé žijí, ve svých kancelářích, den po dni, chodí po práci na pivo, kupují si o víkendu sukulenty a doufají v povýšení. Když tuhle práci dostanu, budu mít dost peněz na život a budu moct celé dny hodnotit ty, kteří se snaží, aby pro ně celý systém fungoval, s větším nasazením než já.“

Když si pozici vygooglím, abych zjistila, jestli k ní neexistuje nějaké vlákno na Redditu, které by mi pomohlo napsat dokonalý motivační dopis, najdu místo toho hojně sdílený článek od někoho, kdo kdysi býval moderátorem online komunity, s titulkem: „Po dvou letech práce coby moderátor online komunity jsem se chtěl zabít“. Zbytek článku není, jak by řekla jedna z mých bývalých učitelek, „nic víc, než co už víme“. Autor popisuje, že náplní jeho práce bylo mazat jeden rasistický komentář za druhým, blokovat trolly a marně se pokoušet zmírnit to nejhorší z lidského plémě, až po nějaké době naznal, že by snad lepší alternativou bylo udusit se ve své mzdě podobně jako Willy Loman.

Článek беру jako dobré znamení, protože mi dává naději, že se nesetkám s příliš velkou konkurencí, jako když se v domě odehraje vražda a pak se dům musí prodávat za nižší cenu. V tomhle případě je to teda asi spíš tak, že si člověk kupuje dům za pár šlupek, ale vrah je pořád ještě uvnitř, přičemž neexistuje žádný příslib toho, že by měl někdy odejít, ale to je přece jedno, každý má rád adrenalin a každý rád ušetří, no ne? Začnu sestavovat ten dopis.

Jmenuji se Hera Stephen a moderování online komunit je mou vášní. Jak se svět více a více polarizuje, je stále důležitější udržet diskusní platformy funkční, aby se na nich členové komunit mohli zapojovat do smysluplných debat o současném dění. Jsem odhodlaná zajistit, aby otevřená politická debata mohla vzkvétat v bezpečném online prostředí, kde se cení svoboda slova, ale nenávistné projevy nejsou tolerovány. Jsem svědomitá a mám smysl pro detail. Ráda pracuji jak v týmu, tak i samostatně. Mám velkou vnitřní motivaci a vaší společnosti mohu nabídnout vytrvalost a dynamickou energii.

Panebože. To, jak to ze mě proudí jako rtuť, je až znepokojivé. Jako by mě tvořily samé žvásky, které drží uvnitř mého těla jen moje kůže. Jakmile se pustím do psaní, hrnou se ven.

Nakonec zmáčknou na formuláři „odeslat“ a vzpurně notebook zaklapnu, jako bych snad něčeho dosáhla.

Čtu si v obýváku, abych zabila čas, než táta dorazí domů a já mu nevyhnutelně začnu vykládat o spletitosti svého všedního dne. Většinu roků na univerzitě jsem bydlela ve společných pronájmech, v odporných kamrlíkách, a tak bydlet v domě s plnou lednicí a rodičem, který se zajímá o můj život, je za odměnu, přestože mě to staví do podřadné role vůči mým přátelům, pokud se na to díváte z pohledu životní dráhy.

Táta dorazí domů, dojde se nahoru převléct z obleku a pak zamíří do kuchyně chystat večeři. Přešlapuju kolem něj jako rádoby užitečná, ale zcela marná včela. Jude na tátu roztomile kouká s nepokrytým úmyslem vyloudit ňaminku.

Jakmile si táta zaváže zástěru, zeptá se, jak jsem se přes den měla, a já mu vypovím, že jsem se přihlásila na úchvatnou novinářskou pozici, díky které nejspíš vyřeším konflikt na Blízkém východě.

„To je moje holka,“ přikývne táta, „vzdělání na soukromé škole se začíná vyplácet. Mohla by sis jako další položku na seznamu k řešení napsat můj golfový handicap?“

„To záleží,“ oduším, „můžeš se v golfu vůbec zlepšit?“

„Nevychoval jsem tě ke krutosti.“ Zahraje na mě ublížený pohled a ze spíže vytáhne sklenici s omáčkou na těstoviny.

„A přesto jsem tu!“ Udělám něco jako pološílenou piruetu a máchám přitom pažemi, jako bych se převtělila do vývrtky.

„A jak ses měl dneska ty?“ zeptám se.

„No, odevzdal jsem konečně výkresy k něčemu, co by možná mohlo být nejodpornější kancelářské atrium, jaké jsem kdy stvořil, a nikoliv poprvé tento rok jsem zvažoval, že bych si udělal re-kvalifikaci na zahradníka.“

„Takže zkrátka další obyčejný den, co?“

„Přesně tak.“

Oznámím, že se jdu osprchovat a že se hned vrátím.

„Jak si dáma přeje,“ postěžuje si táta Judovi a ten se na mě vyčítavě zadívá, protože jsem rozrušila jeho nejmilejšího člověka, ačkoliv jenom v žertu.

Když se vrátím dolů, prostřeme s tátou na stůl a sedneme si k večeři. Uvařil těstoviny, tedy uvařil omáčku na těstoviny. Což znamená: nalil omáčku ze sklenice do hrnce a ohřál ji. Uvařil těstoviny z pytlíku. Nejsme v Itálii.

Tohle jídlo začal poprvé vařit – jestli se teda ohřívání omáčky a její nalití na koupené ravioli dá nazvat vařením – když se rozvedli s mojí mámou a po dlouhých tahanicích u soudu získal mou dospívající maličkost do plné péče on. Táta vyrůstal v hornickém městě v Anglii, kde kvůli tradičnímu rozdělení rolí nezískal žádné dovednosti v oblasti vaření, ale nouze ho brzy donutila, protože jinak bychom oba zemřeli hlady. Když jsem byla mladší, občas se u nás objevily tety a jiné starší ženy s nejasnými příbuzenskými vztahy a dobrými úmysly a táta jim k večeři naservíroval různé variace tohoto našeho pokrmu, načež se ony na něj podívaly a pak se podívaly i na mě a v očích se jim přitom jasně zračil soucit. *Jen se podívejte, v čem tady to děvče žije, jak tu živoří s otcem samoživitelem, který neumí vařit, jen se podívejte, o co ji život už tak mladou obral.*

Ony ale vůbec nechápaly, že já to jídlo zbožňovala. Zbožňovala jsem jeho jednoduchost, milovala jsem, jak z něj úplně křičelo, že „toho člověka zkrátka přemohla obrovitost supermarketu“. Milovala jsem svého tátu. Vyměnila bych milión nůbl jídel za mražené špenátové ravioli a tohohle muže. Vyměnila bych milión matek, se kterými bych mohla trávit čas, za tohohle skvělého tátu. Za tohohle skvělého tátu, který chtěl být mým otcem, přestože svět mu to vlastně nechtěl dovolit, za tohohle skvělého chlapa, který si prošel peklem, jen aby mě získal.

A tak sedím u stolu se svým tátou a jím těstoviny, jako jsem to dělala už tisíckrát předtím, a dokonce i když jsem bez práce a svět se nepochybně řítí do záhuby, a jestli někdy budu mít děti, tak nejspíš ani nebudou vědět, co to jsou rostliny, a já se budu muset pokoušet nalézt ta správná slova, abych popsala odstín zelené, která kdysi existovala, ale teď už není, budu jim muset zkusit nějak vyčarovat zvuk oceánu u pláže – dokonce i když tohle všechno vím, tak v tomhle těstovinovém rituálu s tátou je nezvratná útěcha, díky které si dokážu vybavit chvíle, kdy jsem se cítila v bezpečí a do budoucnosti jsem se dívala s nadějí, a také to, že ve světě existují i dobří lidé, na které se člověk může spolehnout, a že třeba tu naději v sobě zase jednou najdu, že to není zase tak nemožné.

Povím mu víc o té práci – že to doopravdy není novinařina, ale moderování komentářů. Že mě to ve skutečnosti nijak zvlášť neláká, ale že mám pocit, že bych měla něco dělat a že tohle je možná přece jen spíš to, co bych měla dělat, než zase pracovat v nějakém dalším krámě.

Táta se na mě přes stůl láskyplně podívá, ale já v tom pohledu vidím i obavy, obavy, že se mu nedaří už tak dobře předstírat,

stejně jako mně se už tak dobře nedaří zakrývat smutek. Ale možná jsem prostě jen smutnější. Při těchhle hovorech u večere tátu bavím a on baví mě, ale objevují se zámlky, vždycky se nějaké objeví. Momenty, kdy na okamžik ztratím energii, zapomenu se usmát nebo na chvíli ztichnu, a pak se musím s trhnutím přinutit vrátit se do přítomnosti, říkat vtípky a vyzářovat energii.

Jeho smutek nad mým smutkem je něco, co nedokážu snést; spousta mého smíchu je pro něj. Spousta toho, že vůbec ráno vstanu a pokračuju dál, je pro něj, protože vím, že kdybych umřela, umřel by taky. A skutečnost, že táta na tomhle světě existuje, mi dává sílu dělat totéž. Myslím, že se asi oba bojíme nevyhnutelné budoucnosti, v níž už tady on nebude, a máme strach, jak se mi bude dařit, tedy upřímněji, jestli se mi vůbec bude nějak dařit. On teda nikdy tenhle strach nepřizná, vždycky tvrdí, jak jsem silná a jak se dokážu se vším poprat. Někdy mu věřím, ale někdy mě napadá, že je to z jeho strany jen takové siláctví. A samozřejmě že nějak přežiju, jsem jen melodramatická. Ale opravdu? Je melodramatické říct, že se člověk bojí, že nepřežije? Přežití je tak nejistá věc. Pro mě je to obava založená na realitě. To, že si to nepřiznáváme všichni, je bizarní. Ty lži, které si vykládáme, a že je vykládáme sami sobě i tomu druhému na opačném konci stolu.

Dovečeříme, já umyju nádobí a táta ho utírá. Nutím ho přitom poslouchat pop a on prohlašuje, jak se mu to nelíbí. Máme mezi sebou takový vtípek, že předstírá, že si myslí, že každá písnička, kterou pustím, je od Britney Spears, a já předstírám, že mu to věřím. Jsme v tom fakt dobří, máme mnoho let praxe. Nejdřív jsme pouštěli kazety, pak cédečka a teď děláme úplně stejné fóry se Sonosem.

Moje bývalá přítelkyně říkala, že život je o určité „oddanosti interním vtipům“, a jestli to je pravda, tak já žiju život tak moc, až je to šílené.